

[Finansministeren.]

ning til Danmark i forbindelse med et samtidigt optaget lån på markedet i New York, således som det tidligere havde været tilfældet for Belgien og Norge. Herefter traf finansministeriet aftale med et konsortium bestående af 4 amerikanske investeringsbanker om, at det — under forudsætning af tilvejebringelse af den fornødne lov-hjemmel — ville forestå en emission af et dansk statslån på markedet i New York i forbindelse med et lån fra Den internationale Bank.

På grundlag af missionens undersøgelse vil Bankens ledelse tage endelig stilling til låneandragendet, herunder hvor stort et lån Bankens selv vil yde.

Det vil for en del af lånet blive værkerne, der er de endelige låntagere, og finansministeriet har — under forbehold af tilvejebringelsen af den fornødne lovhjemmel og afslutning af låneoverenskomsten med Den internationale Bank — i slutningen af november afgivet lånetilbud til et samlet beløb af godt 130 mill. kr. De i disse tilbud indeholdte vilkår svarer så nært som muligt til de vilkår, de pågældende selskaber og kommuner vil kunne optage lån til på det danske kapitalmarked.

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget vil de påtænkte lån på markedet i New York blive af samme type som hovedparten af de udenlandske obligationslån, der siden krigen er emitteret i USA.

Sidste gang man optog et dansk obligationslån på markedet i New York, var i 1928. Ved de undersøgelser, der er foretaget i forbindelse med den nu påtænkte låneoptagelse, har det været vort indtryk, at Danmarks position på markedet i New York er lige så god, som det var tilfældet i mellemkrigs-årene. Under krigen og i de første efterkrigsår var vi afskåret fra at betale kontraktmæssige afdrag på vore dollarlån, hvorimod de gennem hele perioden er blevet forrentet. Det er mit indtryk, at de bestræbelser, som de vekslende regeringer efter krigen har udfoldet for at bringe betjeningen af vore udenlandske lån à jour, og som resulterede i, at vi i 1954 fik bragt den sidste restance ud af verden, er blevet påskønnet af markedet.

Målet for disse bestræbelser — nemlig at sætte os i stand til på ny at henvende os til

det amerikanske lånemarked om ny lån-optagning — er således blevet nået.

Idet jeg i øvrigt skal henvide til de til forslaget knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg skal tillade mig for det høje folketing at fremsætte følgende to lovforslag vedrørende den kommunale indkomstbeskatning:

- 1) *Forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen m. v. og*
- 2) *forslag til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen m. v.*

De to forslag om kommunal grundskyld og ejendomsskyld, som jeg fremsatte her i tinget den 9. oktober som et led i regeringens forslag til revision af bolig- og lejelovgivningen, har gjort det naturligt, at spørgsmålet om en revision af den kommunale indkomstbeskatning også er taget op til overvejelse.

Som bekendt går ejendomsskatteforslagene bl. a. ud på, at der i alle bykommuner — d. v. s. København, Frederiksberg og købstæderne — skal udskrives en ekstraordinær grundskyld på 14 promille af de skattepligtige grundværdier og en ekstraordinær ejendomsskyld ligeledes på 14 promille af de fikserede, skattepligtige forskelsværdier. I 1959-60 skal den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld dog kun udskrives med 7 promille. Ved denne forøgelse af grundskylden i bykommunerne bliver grundskyldpromillen i praktisk taget alle kommuner forhøjet fra 10-12 promille til 24-26 promille. Herved bringes byernes grundskyldpromiller op på et niveau, der nærmer sig de samlede grundskyldpromiller til kommune og amt i de fleste omegnskommuner.

Den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld vil medføre en forhøjelse af huslejen i de ældre ejendomme. Denne husleje-forhøjelse kan — for det andet år — anslås til gennemgående ca. 14 pct. af 1939-lejen i de fleste større udlejningsejendomme. For mindre ejendomme vil lejeforhøjelserne dog normalt blive noget mindre.

De ekstraordinære ejendomsskatter vil give bykommunerne øgede indtægter, der for det andet år kan anslås til ca. 130 mill. kr. Hertil kommer, at de hidtil gældende

[Indenrigsministeren.]

tillægsejendomsskatter i købstæderne friges, hvorved købstæderne yderligere får ca. 18 mill. kr. årligt til rådighed. Til gengæld vil den i lov om boligbyggeri foreslåede udvidelse af huslejetilskuddene til også at gælde børnerige familier i ældre lejligheder påføre kommunerne en merudgift. Denne merudgift for kommunerne kan anslås til ca. 20 mill. kr. Der er herved taget hensyn til det ændringsforslag, boligministeren har stillet i folketingets udvalg vedrørende lov om boligbyggeri m. v., hvorefter staten skal refundere kommunerne en tredjedel af deres udgifter til huslejetilskud. Af disse merudgifter må det påregnes, at ca. 15 mill. kr. vil påhvile bykommuner og ca. 5 mill. kr. omegnskommunerne og de øvrige bymæssige kommuner. Tilsammen vil disse forslag således give bykommunerne en merindtægt på ca. 133 mill. kr., medens de bymæssige kommuner vil få en merudgift på ca. 5 mill. kr.

Denne merindtægt på ca. 133 mill. kr. i bykommuner fremkommer først i 1960-61. I det første år — 1959-60 — vil merindtægten kun blive ca. 68 mill. kr. Disse indtægtsbeløb vil kunne anvendes til nedsættelse af de kommunale indkomstskatter, der ellers skulle have været udskrevet i bykommunerne. I København og på Frederiksberg svarer disse merindtægter til ca. 9 pct. af indkomstskatten det første år og ca. 19 pct. det andet år. For købstædernes vedkommende vil merindtægterne gennemsnitlig svare til henholdsvis ca. 9 og ca. 15 pct. af indkomstskatten.

Ved fremsættelsen af ejendomsskatteforslagene blev det bebudet, at der samtidig med de forestående skattnedsættelser i byerne ville blive fremsat forslag om en reform af indkomstbeskatningen i disse kommuner. Denne reform skulle for det første forenkle det bestående ret indviklede beskatningssystem. Dernæst skulle de ny beskatningsregler sikre, at de skattnedsættelser, der bliver tale om, nogenlunde kommer til at svare til de huslejeforhøjelser, de ekstraordinære ejendomsskatter vil medføre for de største grupper af skatteydere.

Endvidere blev det i statsministerens tale ved folketingets åbning stillet i udsigt, at der i indeværende folketingssamling ville

blive fremsat forslag om afvikling af erhvervsskatten.

I overensstemmelse med de således fremsatte udtalelser indeholder de to lovforslag, der nu fremsættes, såvel forenklede regler for kommuneskattens beregning som bestemmelser om erhvervsskattens ophævelse som selvstændig skat i forbindelse med en særlig afløsningsordning i de områder, hvor erhvervsskatten i dag har forholdsvis stor betydning.

I det følgende skal jeg først kort redegøre for hovedindholdet af de to lovforslag. Dernæst skal jeg gøre nogle bemærkninger om forslagenes økonomiske virkninger dels for kommunekasserne, dels for skatteyderne. Først skal jeg omtale forslaget om ændring af kommuneskatteoven.

Det nye beskatningssystem går i store træk ud på, at indkomstskatten i købstæderne og deres omegnskommuner samt i de større bymæssige kommuner fremtidig skal udskrives med en for alle skatteydere i kommunen fælles beskatningsprocent. Skatten beregnes af de skattepligtige indkomster, efter at der i disse er givet dels hustru- og børnefradrag efter de ved statsskattens beregning gældende regler, dels et personfradrag. Dette personfradrag foreslås fastsat til 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere. Herved opnås det bl. a., at næsten alle personer, hvis indtægt er så lav, at de ikke betaler statsskat, heller ikke bliver pålignet kommuneskat. Da de ekstraordinære ejendomsskatter i bykommunerne i 1959-60 kun opkræves med halvdelen af de promiller, der skal gælde i de følgende år, er det på linje hermed foreslået, at også personfradraget fastsættes lavere det første år, nemlig til henholdsvis 3 000 kr. og 2 000 kr.

En beskatning efter disse principper har i de senere år gentagne gange været på tale. Allerede skattelovskommissionen af 1938 gik ind for en kommunal beskatning af denne art, ligesom det kommuneskatteforslag, der indgik i de den 11. maj 1954 fremsatte skattereforfforslag, byggede på et system, hvorefter skatten skulle udskrives med en for alle kommunens skatteydere fælles procent af den del af indtægten, der oversteg visse faste fradrag.

Fordelen ved en sådan fælles beskatnings-

[Indenrigsministeren.]

procent for alle kommunens skatteydere er navnlig, at skatten af merindtægter beregnes med samme procent — nemlig beskatningsprocenten — på alle indtægtstrin. Dette vil være et væsentligt fremskridt i forhold til de gældende beskatningsregler. I dag udskrives skatten i købstæderne og sognekommunerne ganske vist med en ligningsprocent, der er fælles for alle kommunens skatteydere, men ligningsprocenten anvendes ikke umiddelbart på de skattepligtige indkomster efter hustru- og børnefradrag. Den benyttes først efter, at indkomsterne er forhøjet eller nedsat efter „lejlighed“. Selv om disse forhøjelser og ned sættelser i de fleste kommuner sker efter særlige — ofte omhyggeligt graduerede — ligningsskalaer, kan det ikke undgås, at skatten af merindtægter bliver højere på indkomstrin under ligningsskalaens toppunkt end på indkomstrin over toppunktet, der i de fleste kommuner ligger på 12 000-20 000 kr. for forsørgere. Denne ejendommelige beskatning af merindtægter, der er en logisk følge af det bestående ligningsskalasystem, vil bortfalde i de kommuner, hvori de nye beskatningsregler gennemføres.

De nye regler om faste skattefri fradrag og én fælles beskatningsprocent for hver kommune bevirker endvidere, at skattens fordeling på de forskellige indtægtstrin bliver ens i alle de kommuner, der anvender det nye system. Hidtil har de enkelte kommuner fordelt skattebyrden på de forskellige indtægtstrin ved hjælp af ligningsskalaer, der varierer ret stærkt fra kommune til kommune, og de nye regler vil derfor medføre, at beskatningsforholdene bliver mere overskuelige end hidtil, ligesom det bliver lettere at drage sammenligninger mellem de enkelte kommuner.

Når beskatning med faste fradrag og fælles beskatningsprocent ikke foreslås indført i de egentlige landkommuner, skyldes det, at de faste fradrag ikke uden videre vil kunne anvendes i disse kommuner, der er af meget forskellig størrelse og struktur. Der er imidlertid i forslaget åbnet adgang for alle sognekommuner til — såfremt de ønsker det — at benytte de ny beskatningsregler.

I de tre hovedstadskommuner, hvor

kommuneskatten hidtil er udskrevet på grundlag af en fælles progressiv rateskala, foreslås dette udskrivningssystem bibeholdt. Dog foreslås det, at der i disse kommuner indføres samme faste fradrag som i købstæderne, og at rateskalaen bl. a. ændres således, at alle kommunens skatteydere med samlede indkomster på ca. 35 000 kr. eller derunder beskattes med en fælles procent af den del af indkomsten, der overstiger de skattefri fradrag.

Erhvervsskattens ophævelse — som jeg straks skal vende tilbage til — gør det nødvendigt, at beskatningen — navnlig af de større indkomster — sker efter samme principper i en bykommune og dens omegnskommuner. Ligesom beskatning med fælles procent foreslås indført ikke blot i købstæderne, men også i deres omegnskommuner, skal den ny rateskala for hovedstaden efter forslaget tillige anvendes i de københavnske omegnskommuner.

I ændringsforslaget til kommuneskatte-loven er det endvidere foreslået, at de gældende bestemmelser om skat til erhvervs-kommunen ophæves. Herefter vil al udskrivning af erhvervsskat på de enkelte skatteydere ophøre med udgangen af indeværende skatteår. Dette vil betyde en væsentlig forenkling af den kommunale beskatning. Som bekendt er erhvervsskatte-reglerne temmelig udviklede, og deres administration har voldt adskillige kommuner en del besvær. For de enkelte skatteydere er det ofte vanskeligt at forstå, hvorledes erhvervsskatten er beregnet. Dertil kommer, at såvel opholdskommunerne som erhvervsskatteyderne finder det urimeligt, at personer bosat i samme kommune og med samme indtægter skal betale forskellig kommuneskat, alt efter hvor de har deres erhverv.

Reglerne om erhvervsskat har hidtil principielt været gældende i alle landets ca. 1 400 kommuner. Det er imidlertid kun en mindre del af kommunerne, der har skullet anvende dem i praksis, og af disse er det igen kun ganske få kommuner, hvor erhvervsskatten har haft væsentlig økonomisk betydning, nemlig i en halv snes bykommuner og i deres omegnskommuner. Erhvervsskatten vil derfor uden større økonomiske konsekvenser helt kunne afskaffes i langt de fleste af landets kom-

[Indenrigsministeren.]

muner. I de nævnte 10 byområder — hovedstadsområdet og 9 provinsbyområder — vil en ophævelse af erhvervsskatten imidlertid medføre ret store forskydninger i kommunernes økonomi. For disse bykommuners vedkommende vil der blive tale om indtægtstab på 2-6 pct. af den udskrevne opholdskommuneskat, og da det gennemgående drejer sig om byer, der i forvejen har ret høj indkomstbeskatning, vil selv mindre skatteforhøjelser være følelige. For omegnskommunerne vil erhvervsskattens ophævelse derimod betyde en merindtægt, der vil give mulighed for skattenedsættelse. Denne skattenedsættelse vil blive særlig stor i de kommuner, hvor der bor mange erhvervsskatteydere med store indtægter, og disse omegnskommuner kan i forvejen som regel holde deres kommuneskat på et niveau, der er lavt i forhold til bykommunens. En isoleret ophævelse af erhvervsskatten ville derfor betyde, at de bestående forskelle mellem den højere beskatning i centralkommunen og den lavere beskatning i visse af omegnskommunerne ville blive væsentligt forøget. Som følge heraf har regeringen fundet det nødvendigt i forbindelse med erhvervsskattens bortfald at indføre særlige afløsningsordninger, der vil modvirke de omtalte tendenser til større ulighed i beskatningen inden for de 10 byområder.

Reglerne om disse afløsningsordninger findes i forslaget til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen m. v. Princippet i disse afløsningsordninger er, at der kun foreslås oprettet ordninger i de byområder, hvor centralkommunens indtægtstab ved erhvervsskattens ophævelse vil andrage mere end et par procent af den udskrevne opholdskommuneskat i centralkommunen. Til disse byområder er derfor henregnet de omegnskommuner, hvis beboere i 1957-58 har betalt ikke helt uvæsentlige beløb i erhvervsskat til andre kommuner. Afløsningsordningerne er herefter opbygget på den måde, at de nævnte omegnskommuner i hvert byområde fra og med skatteåret 1959-60 skal betale et tilsvarende til området centralkommune. Dette tilsvarende opgøres for hver omegnskommune som den erhvervsskat, omegnskommunens beboere i alt har betalt til andre kommuner i skatteåret

1957-58. I tilsvaret kan dog fradrages det beløb, omegnskommunen i samme år har oppebåret i erhvervsskat fra andre kommuners beboere, men da erhvervsskatten i de senere år har været ret stærkt stigende, foreslås det, at det således beregnede tilsvarende forhøjes med 10 pct.

For centralkommunernes vedkommende vil afløsningsordningen betyde, at de stort set bliver holdt skadesløse for det indtægtstab, de lider ved, at deres hidtidige erhvervsskatteindtægt bortfalder. For omegnskommunerne vil afløsningsordningen — i kraft af erhvervsskattens opbygning — medføre, at de kommuner, hvis beboere som følge af kommunens særlig lave beskatning har betalt høje erhvervsskatter, vil få pålignet forholdsvist store tilsvarende til centralkommunen. Derimod vil de omegnskommuner, hvis beskatning i dag nogenlunde svarer til centralkommunens, kun få pålignet tilsvarende, der stort set svarer til det indtægtstab, kommunen hidtil har haft til nedsættelse af opholdskommuneskatten for de i kommunen bosatte erhvervsskatteydere. Som følge heraf vil de foreslåede afløsningsordninger bidrage til at formindske den ulighed i beskatningen, der i dag findes i de pågældende byområder.

De foreslåede afløsningsordninger vil kun betyde en midlertidig løsning af beskatningsproblemerne i de pågældende byområder. En varig løsning vil kræve mere indgående undersøgelser af de forskellige byområders økonomiske struktur og de særlige forhold, der gør sig gældende i byområdenes enkelte kommuner. Det er derfor foreslået, at loven om afløsning af erhvervsskatten optages til revision i 1961-62, således at der bliver tid til at overveje, hvorledes ordninger af mere permanent karakter kan tilvejebringes.

I forbindelse med erhvervsskattens afløsning foreslås det tillige, at den mellem København og Frederiksberg samt København og Gentofte bestående udligningsordning — hovedstadsudligningen — suspenderes for skatteårene 1959-60—1961-62. Som et sidestykke til de tilsvarende, der som et led i afløsningen af erhvervsskatten skal udredes bl. a. af de københavnske omegnskommuner, skal Frederiksberg og Gentofte i den nævnte 3 års periode efter forslaget årligt udrede samme udligningstilsvarende til

[Indenrigsministeren.]

Københavns kommune som i 1957-58. Dog foreslås tilsvarende det første år forhøjet med 5 pct. og de to sidste år med 10 pct.

Dernæst skal jeg gøre nogle bemærkninger om de samlede økonomiske virkninger af de to lige omtalte lovforslag.

Jeg har tidligere gjort rede for, at bykommunerne i de kommende år vil få mulighed for at nedsætte deres indkomstskatter med beløb, der svarer til indtægten ved de ekstraordinære ejendomsskatter og de frigivne tillægsskatter med fradrag af merudgifterne til huslejetilskud. Disse beløb vil for byernes vedkommende ikke i væsentlig grad blive påvirket af erhvervsskattens ophævelse, hverken i de byer, der deltager i afløsningen som centralkommuner, eller i de byer, hvor erhvervsskatten bortfalder uden afløsning.

I Københavns kommune vil indførelsen af den foreslåede rateskala med tilhørende personfradrag bevirke, at de skattnedsættelser, der bliver mulighed for, fortrinsvis vil tilfalde forsørgere med samlede indtægter under ca. 35 000 kr. Skattnedsættelsen vil på de fleste indtægtstrin under denne grænse formentlig andrage 100-200 kr. årlig, således at de bliver lidt mindre det første end det andet år. Gennemføres disse skattnedsættelser, vil de fleste forsørgere, hvis 1939-husleje ikke overstiger ca. 1 400 kr., på denne måde nogenlunde få dækning for den del af huslejestigningen, der følger af den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld. For ikke-forsørgere i København vil skatten på de fleste indkomsttrin blive nogenlunde uforandret. For skatteydere med samlede indtægter på over ca. 35 000 kr. vil de procentvise forskydninger i kommuneskatten blive beskedne.

I købstæderne vil de skattnedsættelser, der bliver mulighed for, variere noget fra kommune til kommune. Da de hidtil anvendte ligningsskalaer er ret forskellige, vil overgangen til det nye, ensartede beskatningssystem medføre, at skattnedsættelserne i de enkelte kommuner bliver noget uensartede. Det er dog et gennemgående træk, at skatten af de mindre indtægter nedsættes med nogenlunde samme beløb som i København. For mellemindtægterne er der derimod større udsving fra kommune til kommune. For skatteydere med store

indtægter vil købstædernes overgang til beskatning med faste fradrag og fælles beskatningsprocent medføre visse skatteforhøjelser. Dette hænger bl. a. sammen med, at skatten af indtægter, der er højere end ligningsskalaens toppunkt, efter de gældende regler er proportional, medens det personfradrag, som indgår i det ny beskatningssystem, medfører en vis progression, der dog bliver svagere, efterhånden som indkomsten øges.

I omegnskommunerne og de øvrige bymæssige kommuner skal der ikke udskrives ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld, og disse kommuner får derfor ikke mulighed for at nedsætte skatteudskrivningen. Derimod vil merudgifterne til huslejetilskud i disse kommuner kunne medføre mindre skatteforhøjelser. Dertil kommer, at de omegnskommuner, der pålignes tilsvaret som afløsning for erhvervsskatten, og hvis beskatning i forvejen er væsentlig lavere end centralkommunens, må forhøje deres indkomstskat yderligere.

I alle de omegnskommuner og andre bymæssige kommuner, der efter forslaget skal ændre deres beskatningssystem, vil indførelsen af de faste personfradrag — ligesom i byerne — betyde skattnedsættelser for skatteydere med mindre indtægter. For de øvrige skatteydere vil de skattemæssige virkninger af forslagene blive forskellige, alt efter hvilken kommune de bor i.

I de københavnske omegnskommuner vil indførelsen af hovedstadens rateskala medføre en almindelig tendens til skatteforhøjelser for skatteydere med store indtægter. Denne tendens vil blive særlig mærkbar i de omegnskommuner med lav beskatning, hvor afløsningstilsvaret til Københavns kommune bliver forholdsvist stort.

I købstædernes omegnskommuner vil der — ligesom i købstæderne — som følge af overgangen til beskatning med fælles procent overalt blive tale om mindre skatteforhøjelser for skatteydere med store indtægter. I de få omegnskommuner, hvis beboere i alt har betalt betydelige erhvervsskattebeløb til andre kommuner, vil der dog ske væsentlige forhøjelser af skatten på de større indtægter.

Det er imidlertid for alle omegnskommuner — såvel til hovedstaden som til købstæderne — et gennemgående træk, at

[Indenrigsministeren.]

de omtalte skatteforhøjelser fortrinsvis vil indtræde for de skatteydere, der ikke hidtil har svaret erhvervsskat. Derimod vil erhvervsskatteyderne i de fleste tilfælde få skattnedsættelse, selv om kommunens skatteudskrivning forøges væsentligt. Dette hænger sammen med, at den merskat, som erhvervsskatteyderne hidtil har betalt, ved den foreslåede afløsningsordning fremtidig skal udredes af kommunens kasse og derigennem bliver fordelt på samtlige skatteydere i omegnskommunen.

De samlede virkninger af de to lovforslag, jeg nu har omtalt, i forbindelse med de ejendomsskatteforslag, der blev fremsat i tilknytning til regeringens forslag til en reform af bolig- og huslejelovgivningen, kan herefter sammenfattes således:

Den forholdsvis lave ejendomsbeskatning i byerne vil blive tilpasset de højere ejendomsskatter, der i dag betales i omegnskommunerne.

De midler, som bykommunerne herved får til rådighed, skal for hovedpartens vedkommende anvendes til nedsættelse af de forholdsvis høje indkomstskatter i byerne. I forbindelse hermed sker der som følge af erhvervsskattens afløsning en forhøjelse af indkomstskatterne i de omegnskommuner, der i dag har særlig lav beskatning. Herved sker der således også på indkomstbeskatningens område en vis tilpasning af skatteeniveauerne i de enkelte kommuner inden for samme byområde.

Den kommunale indkomstskat forenkles, dels derved at selve skatteberegningen bliver mere overskuelig, dels derved at erhvervsskatten bortfalder som selvstændig skat.

Endelig sker ændringen af beskatningssystemet på en sådan måde, at de skattnedsættelser, der bliver tale om i byerne, fortrinsvis kommer de mindre og mellemstore indkomster til gode og bliver af en sådan størrelse, at de nogenlunde svarer til de huslejeforhøjelser, der indtræder i byerne som følge af den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld.

Hvis disse lovforslag — som foreslået — skal have virkning fra og med skatteåret 1959-60, vil det af hensyn til kommunernes arbejde med skatteligningen være nødvendigt, at de færdigbehandles i løbet af et par måneder.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til det høje folketings hurtige og velvillige behandling.

Socialministeren (Bomholt): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg, forslag til lov om ændringer i lov om folkeforsikring samt forslag til lov om ændringer i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v.

Disse 3 lovforslag, der er ganske parallelle, er en direkte følge af det af den højtærede indenrigsminister samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen, i hvilket forslag den i lovens afsnit III omhandlede erhvervsskat foreslås ophævet. Ved et ligeledes af den højtærede indenrigsminister fremsat forslag til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen m. v. foreslås der tillagt visse større kommuner — centralkommuner — et på grundlag af den hidtidige erhvervsskat beregnet tilsvarende, der udredes af visse kommuner — omegnskommuner — hvis skatteydere hidtil har ydet erhvervsskat til de nu som centralkommuner betegnede kommuner.

Erhvervsskatten indgik i beregningsgrundlaget for den mellemkommunale refusion af visse udgifter, afholdt i henhold til lov om offentlig forsorg, lov om folkeforsikring samt lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, og da det ved udarbejdelsen af forslaget til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen m. v. er forudsat, at den ved loven indførte tilsvarende ordning indgår i beregningsgrundlaget for den mellemkommunale refusion, vil det være nødvendigt at ændre forsorgsloven, folkeforsikringsloven samt arbejdsløshedsloven i overensstemmelse med de herved fremsatte 3 ændringsforslag.

Jeg finder anledning til at understrege, at de socialministeriet vedrørende lovforslag er af rent teknisk karakter, idet de af den højtærede indenrigsminister samtidig fremsatte to lovforslag varetager problemet om byrdefordelingen kommunerne imellem efter erhvervsskattens bortfald.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale disse 3 lovforslag til velvillig behandling i det høje ting.